

Mi az áldozat jelentősége?

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 12:1-11; Ézsaiás 1:2-15; 6:1-5;
Haggeus 2:7-9; 1Korinthus 5:7; Zsidókhöz 10:3-10;
Jelenések 4:7-11

„És új éneket énekeltek, amely így hangzott: Méltó vagy, hogy átvedd a könyvet, és felnyisd pecsétjeit, mert megölték, és véred által megvásároltál Istennek minden törzsből, nyelvből, népből és nemzetből” (Jel 5:9, ÚRK).

Keresztelő János kijelentette, amikor Jézus odalépett hozzá: „Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét” (Jn 1:29, ÚRK)! Félreérthetetlen utalás ez az állatáldozatokra, amelyek rámutattak Krisztusnak az egész emberiségért vállalt helyettes halálára.

A Bibliában kikerülhetetlen az állatáldozatok témája, vörös vonalként végig lapjain, központi szerepet játszik *A jelenések könyvének* grandiózus jelenetében, amikor az angyal bekíséri Jánost Isten tróntermébe (Jelenések 4-5. fejezet). Jézus megölt bárányként (Jel 5:6) tűnik fel ebben a meghatározó képen, ami fontos kulcs az egész prófétai szakasz megértéséhez.

Ezen a héten az áldozattal kapcsolatos témák közül vizsgálunk meg néhányat, amelyekből többet megtudhatunk Jézusról, a megöletett Bárányról, a tróntermi jelenet nyilvánvaló főszereplőjéről. Egyedül Ő méltó, és ez rendkívül sokat elárul arról, amit az Úr az áldozati rendszer által végbevitt. Végzetlenül szerető Istenként látjuk Jézust, aki meghozta a legnagyobb áldozatot. Tettére az örökkévalóságon át csodálattal tekintünk majd mi, mint ahogy a világmindenség más értelmes lényei is.

HIÁBAVALÓ ÁLDOZATOK?

Két gondolat összehasonlításából is több mindent megtudhatunk. Az áldozat természetét illetően sokatmondó annak bibliai perspektívája is, amikor Isten valójában *elutasította* népe áldozatát.

Vessük össze Ézs 1:2-15, 56:6-7 és Zsolt 51:18 verseit! Milyen fontos tanulsággal találkozunk itt az áldozatokkal kapcsolatban?

Izrael történelmének ez a tragikus epizódja nem az első eset volt, amikor Isten elutasított egy áldozatot, hasonló történt a megváltás történelmének kezdetén, amikor Abel áldozatát elfogadta, Kainét pedig nem. Ez a korai eset újabb alkalmat ad arra, hogy szembeállítsuk egymással az elfogadható és az elfogadhatatlan áldozatokat (lásd 1Móz 4:3-7; Zsid 11:4).

Ézsaiás korában Izrael gyakorolta a külsőségeket, gondolatban kipipálták a vallási feladatok elvégzését, miközben igyekeztek a legkevesebb erőfeszítést tenni azért, hogy Isten tetszésére éljenek, és a saját kedvüket keresték. Áldozataikkal önmagukra gondoltak, azok nem az Isten előtti meghajlás, átadás lelkületéből fakadtak. Ugyanez mozgatja a világ országait: az Istentől való függetlenség lelkülete. Kain a saját elgondolása szerint kívánt élni, kizárólag az önmaga által megszabott feltételek alapján akarta a szertartásokat bemutatni Istennek. Ebből arra lehet következtetni, hogy Istent csupán akadálynak, nehezítő tényezőnek tekintette saját útján. Annyira azonban félt tőle, hogy a rítusokat gyakorolta.

Ábel viszont az Isten által megkívánt áldozatot ajánlotta fel, azt, amiben megmutatkozott Isten ígérete a Messiás eljövételéről (1Móz 3:15). Krisztus golgotai megváltó tetteire mutatott előre a bárány.

„Ábel felfogta a megváltás nagyszerű alapelveit. Tudta, hogy bűnös. Látta, hogy Isten és közte ott van a bűn és büntetése: a halál. Bemutatta a megölt áldozatot, a feláldozott életet. Így ismerte el a törvény követelményeit, amelyet áthágott. A kiontott véren keresztül az eljövendő áldozatra, a Golgotán haldokló Krisztusra tekintett. Bízva az ott történő engesztelésben, tudta, hogy Isten őt igaznak tartja és elfogadta az áldozatát” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 46. o.).

Mennyire fontos, hogy ne csak üres rítusokat gyakoroljunk! Mit jelent teljes egészében Jézus halálára hagyatkozni, mint ami az üdvösség egyetlen reménye? Hogyan tapasztalhatjuk ezt mindannyian?

BIKÁK ÉS BAKOK VÉRE

Vannak, akik az áldozat fogalmát teljes egészében kegyetlennek, durvának és bizonyos értelemben igazságtalannak tartják, ám éppen ez a lényege! Krisztus halála kegyetlen, durva és igazságtalan volt – az ártatlan halt meg a vétkesekért. Erre volt szükség a bűn problémájának megoldásához. Erre a halálra, Krisztuséra mutatott előre az összes durva, kegyetlen és igazságtalan áldozat.

Olvassuk el Zsid 10:3-10 szakaszát! Mit tudhatunk meg ebből Isten népének ószövetségi áldozatairól? Miért volt ezekre egyáltalán szükség, ha nem menthették meg a bűnösöket?

A bárány és a többi áldozati állat csupán jelkép volt, amelyek előremutattak Isten Bárányának engesztelő áldozatára. Az áldozatok bemutatása a hit cselekedete volt, a bűnösök így fejezhették ki látható módon hitüket az eljövendő Messiásban. Az ilyen szimbólumot gyakran *előképnek* nevezzük, amelynek beteljesedése a *kép*, az előrevetített dolognak vagy eseménynek a megjelenése. Egyesek szerint az áldozatok Jézus kereszthalálára mutató „mini-prófeciák” voltak.

Az áldozatbemutatással kapcsolatos szertartások némileg hasonlíthatók ahhoz, amikor menetjegyet váltunk. Megvesszük a vonat-, busz- vagy repülőjegyet, de nem mindig indulunk azonnal útnak, viszont a később esedékes utazás szimbólumaként, ígéretként megkapjuk a jegyet vagy a beszállókártyát. Ücsöröghetünk azon a papírlapon, amennyit csak akarunk, akkor sem juttat el bennünket sehova, de ha felszállunk a járműre és elindulunk, megkapjuk, amiért fizettünk, onnantól már nincs szükségünk a papírra.

Így volt ez az állatáldozatokkal is. Fontos szerepet kellett betölteniük, de miután az igazi áldozat megtörtént, a többi értelmét veszítette. Ezért hasadt ketté a templomban a szentélyt és a szentek szentjét elválasztó kárpit Jézus halálakor. „*És a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt*” (Mk 15:38, ÚRK). Jézus kereszthalálára mutatott előre az egész áldozati rendszer, a templom és minden. Miután Jézus beteljesítette ígéretét a kereszten és dadalmasan feltámadt a halálból, az előképek már szükségtelenné váltak.

Gondoljunk bele a bűn rettenetes voltába, mivel csak Jézus, a testté lett Ige (lásd Jn 1:1-3, 14) szerezhette engesztelést érte! Hogyan viszonyuljunk tehát a bűnhöz?

A PÁSKABÁRÁNY

A jelenések könyve majdnem harmincszor utal úgy Jézusra, hogy „a Bárány”. Isten népe számára a megváltási terv korai napjaitól fogva a bárány az eljövendő Messiás szimbóluma volt. Ábel „*juhainak első elléséből*” (1Móz 4:4, ÚRK) áldozott, és mielőtt Izrael elindult Egyiptomból az ígért földje felé, egyéves bárányal kellett megváltaniuk emberek és állatok minden elsőszülöttjét (2Móz 12:5).

Olvassuk el 2Móz 12:1-11, Ézs 53:7-8, 1Kor 5:7 és Jel 5:6 verseit! Mit tanítanak arról, hogy Jézus a páskabárány, az áldozat? Mit jelent ez ránk nézve?

Évekkel Krisztus halála, feltámadása és mennybemenetele után írta Péter: „*Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életekéből; Hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányén, a Krisztusén*” (1Pt 1:18-19).

Egyedül Jézus élt emberként úgy, hogy azzal eleget tett Isten szentsége követelményének, minden más ember bűnös, és bűnös életünk szó szerint Alkotónk természetének meghazudtolása. Jézus lett „*az utolsó Ádám*” (1Kor 15:45). Ő tökéletes életet élt, ahol mi elbuktunk. Emberi természetében betöltötte mindazt, amit az emberiségnek kellett volna. Tökéletesen tükrözte Isten dicsőségét. „*...aki engem látott, látta az Atyát*” (Jn 14:9), mondta Fülöpnek.

Jézust a páska idején feszítették meg, ami szintén azt jelzi, hogy Ő a Bárány, akire az előképek mutattak. Jn 18:19-20 verseiben elmondta, hogy Ő mindig „*nyilván*” szólt és tanított. Ezzel párhuzamos, hogy Izrael népe azt az utasítást kapta: válasszák ki a páskabárányt, és az áldozatbemutató napjáig „*tartsák maguknál*”, vagyis legyen szem előtt. Amikor a főpap kérdőre vonta Jézust a tanításai miatt, Ő utalt rá, hogy nem titokban, hanem nyíltan járt a templomban, mindenki láthatta. Az élete, a cselekedetei és a tanításai egyaránt azt mutatták be, hogy ki Ő – a hibátlan Bárány, Isten igazságának és dicsőségének legteljesebb kinyilatkoztatása.

Hogyan tükrözheti jobban az életünk Jézus tökéletes jellemét?

JÉZUS A TEMPLOMBAN

A megváltás egész története feszültséggel teljes. Isten vágyik rá, hogy visszaállítsa a közösséget, amiben egykor vele lehetett az ember, szeretné, hogy közel legyünk hozzá. Ám a bűnösök meghalának közvetlenül a színe elé kerülve. Dávid így írt: „*Mert nem olyan Isten vagy te, aki hamisságban gyönyörködne; nem lakhatik tenálad gonosz*” (Zsolt 5:5). Majd hozzátette: „*Én pedig a te kegyelmed sokaságából házadba mehetek; leborulok szent templomodban a te félelmedben*” (Zsolt 5:8).

Olvassuk el Hag 2:7-9 verseit! A második templom építésekor Haggeus próféta bámulatos ígéretet mondott: az új templom dicsősége meghaladja a korábbiét. Mit jelent ez a prófécia?

Amikor Salamon felszentelte az első templomot, az Úr dicsősége – ami Izrael népét kísérte a Kánaán felé vezető úton – betöltötte a templomot, ezért a papok nem is tudtak tovább bent maradni, hogy befejezzék a szolgálatukat (1Kir 8:10-11). A második templom felszentelésekor az Isten trónját jelképező szövetség ládája nem volt meg, mert Jeremiás elrejtette. Ekkor Isten valós jelenléte *nem* töltötte be a templomot, amit elkeserítőnek tartottak. Hogyan válhatna mégis valóra Haggeus ígérete?

Jézus, a testet öltött, hússá-vérré lett Isten megjelent személyesen a második templomban. Maga Isten lépett ki a kárpit mögül, hogy közlünk valóvá legyen, csatlakozzon hozzánk a bűntől megtört világban. Isten Fia már Emberfia lett, ezért láthattuk az arcát, hallhattuk a hangját, tanúi lehettünk például annak, amikor megérintett egy tisztátalan leprást és meggyógyította (Mt 8:3). Nem úgy kerültünk közelebb hozzá, hogy az *Ő* irányába vitt volna minket, hanem Isten mozdult el *mifélnk*. Személyesen lejött hozzánk. Nem is csoda, hogy a Biblia ezt mondja Jézusról: „*Íme, a szűz fogan méhében, és fiat szül, akinek a neve Immánuel, amely azt jelenti: Velünk az Isten*” (Mt 1:23, ÚRK). Gondoljunk csak bele, hogy ez mit jelent!

A kozmosz Teremtője nemcsak azt vállalta, hogy közöttünk éljen, hanem hogy meg is haljon értünk!

Isten szeretetének mindent felülmúló kinyilatkoztatása a keresztnél. Még milyen más úton-módon láthatjuk és tapasztalhatjuk szeretetének valóságát?

MERT MINDENT TE TEREMTETTÉL!

A próféták csak néhány alkalommal juthattak annyira közel látomásban Istenhez, hogy megpillanthatták a trónját. Ezékiel a mennyezet felett látta (Ez 1:26), Ézsaiás a mennyei templomban (Ézs 6:1), a legrészletesebb leírás pedig János adta, akit *A jelenések könyve* 4-5. fejezete szerint az angyal bekísért oda látomásban. A szentélyszolgálat ószövetségi előképei azt jelezték, hogy az ember csak egyetlen úton léphet Isten jelenlétébe: Krisztus vére által (lásd pl. 3Móz 16:2, 14).

Olvassuk el Ézs 6:1-5 és Jel 4:7-11 szakaszát! A két látomás mely részei hasonlítanak? Figyeljük meg az események sorrendjét! Melyik téma az első? Mi jön utána? Mit emelnek ki a látomások Istennel kapcsolatban?

Először mindegyik tróntermi látomásban a mennyei lények Isten szentségét hirdetik. Ézsaiás látomásában lenyűgöző a jelenet: a templomot betölti a füst, „*az ajtó küszöbei megrendültek*” (Ézs 6:4, ÚRK), amikor a szeráfok szentnek mondják Istent. János látomásában a kerubok ugyanazt mondják: „*Szent, szent, szent*” (Jel 4:8; lásd még Ez 10:14-15, ahol a próféta a „*lelkes állatokat*” [KAR] vagy „*élőlényeket*” [RÚF, ÚRK] „keruboknak” nevezi). Mindegyik próféta előtt Isten dicsőségének káprázatos jelenete tűnt fel.

Majd látjuk a próféták reakcióját. Ézsaiás felkiált, hogy tisztátalan ajkú (Ézs 6:5); János sír, azzal szembeesülve, hogy nincs senki, aki méltó lenne (Jel 5:4). Amikor közvetlenül feltáruul előttünk Isten szentsége, az, hogy Ő méltó, akkor kezdjük végre felfogni az emberiség helyzetét: teljes egészében méltatlanok vagyunk, szükségünk van Krisztusra, a Megváltóra!

Sátán rengeteg váddal illette Istent, azt állította, hogy zsarnok, önző, vaszigorral uralkodik, de a hazugságai egy röpke pillanat alatt lelepleződnek a mennyei trónteremben. Jézus igazi valójában mutatkozik meg ott: Ő „*a megöletett Bárány*” (Jel 5:12). Így láthatjuk, hogy milyen az *Atya* valójában (Jn 14:9). Az *Atya* jellemének legtökéletesebb kinyilatkoztatása Jézus értünk vállalt kereszthalála volt.

A kereszttel tehát két dolgot mutat meg: az első, hogy mennyire szeret bennünket Isten, hiszen önmagát is kész volt feláldozni értünk; a második pedig, hogy mennyire bűnösök vagyunk, ugyanis csak a kereszttel lehetséges a megváltásunk.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

A Szentírás világossá teszi, hogy Krisztus az *egyetlen*, aki méltó megváltásunk biztosítására. Egyedül Ő élt büntelen emberi életet, Ő adta az egyetlen példát, ami az Atya dicsőségének tökéletes megelégedésére szolgált. Ő az Isten *szeplőtelen* Báránya, aki most az emberiség fejeként garantálja örök biztonságunkat. Magára vette vétkeinket, elszenvedte Isten ítéletét a gonoszság felett. Amikor János az Isten trónja köré gyűlt mennyei lényeket látta, azt hallotta, hogy „*Ne sírj! Íme, győzött a Júda törzséből való oroszlán*” (Jel 5:5, ÚRK).

Gondoljunk bele, mennyire szörnyű a bűn, és milyen mélyre süllyedt az emberiség, hogy csak Jézusnak, Istennek a halála tette lehetővé problémájának megoldását! Ha bármilyen más módja lett volna az emberiség megmentésének az isteni kormányzat elveinek áthágása nélkül, akkor minden kétséget kizáróan azt választotta volna.

„Isten megszegett törvénye a bűnös életét követelte. Az egész világegyetemben csak egy lény volt, aki az ember érdekében eleget tudott tenni a törvény követelményeinek. Mivel Isten törvénye olyan szent, mint Isten maga, csak vele egyenlő lény tehetné jóvá áthágását. Senki más, csakis Krisztus menthette meg az elbukott embert a törvény átkától, és hozhatta ismét összhangba a mennyel. Krisztus kész volt magára venni a bűn terhét és szégyenét – a bűnét, amely annyira sérti a szent Istent, hogy miatta az Atyának és a Fiúnak el kellett válnia egymástól. Krisztus kész volt a nyomorúság feneketlen mélységébe hatolni, hogy megmentse a megrontott emberiséget” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadók, 37. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) János látja, amint a „megöletett” Bárány belép a trónterembe. Jel 13:8 verséből tudjuk, hogy Jézus „*megöletett, e világ alapítása óta.*” A megváltási terv már készen állt, mielőtt szükség lett volna rá. Mit árul ez el Istenről?
- 2) Sok ateista úgy gondolja, hogy magunk vagyunk a rideg univerzumban, nem várható gondoskodás. Ezzel szemben a Biblia elmondja, hogy Isten a világ iránti nagy szeretetéből lejött *hozzánk*, és meg is halt értünk. Mennyire tekinthetünk mi másként a világra, az abban elfoglalt helyünkre, mint azok, akik egyáltalán nem hisznek Istenben? Más szóval: hogyan hasson a kereszt minden cselekedetünkre?
- 3) Az emberiség megváltásának miért csak Krisztus élete, halála és feltámadása volt az *egyetlen* módja? Mit fejez ki a bűn szörnyűségéről ez a hatalmas ár?

GERZSENYI SÁNDOR:

SZAGGATOTT KIÁLTÁS

Érvek reflektorai pásztázzák élesen
és könyörtelen logikával
a tézisek és hipotézisek
ködös hadszínterét.

Támadás Napkelet felől!
Fény, fény, fény!
És mennyi tiszta tény és bizonyosság!
Hosszú éjszaka után reggel lesz megint.

Látni óhajt szemünk.
Új, rendkívüli csodákat vágyunk,
de misztikum nélküli, derűs létet,
megbékélt, dolgos készülődést
a „léten túli lét”-be.

Sok terhes tapasztalat sorvasztja lelkünket.
Betegen sóhajtozunk most segítségért.
Ordítanak tagjaink a kintől.

Bethesdai Csodatévő!
Jöjj és szánj meg bennünket,
mert nincs emberünk...!

Feneketlen mélység a szívünk,
és nincs nyitott ablakunk a jövőre.
Elesetten, csüggedten vonaglunk a porban,
mint akiknek talán már minden mindegy.

Hol az a kéz,
mely megragadja isteni erővel
a szeretet után tapogatók
hideg, remegő ujjait?!

Szögtől szaggatott tenyeredet
nyújtsd ide, Megváltónk!
Nincs másban reményiségünk –
egyedül Benned.